

پشیمانی از گناه

عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الصَّادِقِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: مَرَّ

عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَلَى قَوْمٍ يَبْكُونَ فَقَالَ: عَلَى مَا يَبْكِي هَؤُلَاءِ؟

حضرت عیسی ظاهراً سیاحت می کردند با حواریون و اصحابشان و تبلیغ دین خدا را می کردند. به جمعی رسیدند که دیدند گریه می کنند. علت را جویا شدند. کسی رفت و تحقیق کرد.

«فَقِيلَ يَبْكُونَ عَلَى ذُنُوبِهِمْ»؛ گفتند بر گناهان خود می گریند. یادشان می آید گناهان خود را و از پشیمانی و ندامت از گناه در حال گریه اند.

قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: «فَلْيَدْعُوهَا يُعْفَرْ لَهُمْ».

حضرت عیسی علیه السلام گفتند: خیلی خوب. حالا که به این مرحله رسیدند رها کنیه خدا می بخشد. مسئله توبه و بازگشت به خدا قوام و معیار اصلی اش همین است که به معنای کامل و دقیق کلمه از آنچه کرده پشیمان شود. گریه یعنی پشیمان است و به خدا می گوید پشیمانم. حضرت عیسی علیه السلام می گوید حالا که به این مرحله رسیدید، رها کنید خدا اینها را می بخشد.

گریه نشانگر پشیمانی است. انسان به هر حال ممکن است خطا کند. آنچه مهم است پشیمانی است. خدا باب توبه را باز کرده است. «فَتَحَّ بَابُ التَّوْبَةِ»؛ یعنی گناه قابل شستشو است. رجس و آلودگی است که قابل شستن است. شستن هم این است که به خدا بگویند خطا کردیم و مرا ببخش. (الأمالي للصدوق، ص ۴۹۶، مجلس ۷۵)